11/11/2019

“Η ίδια η ζωή της Εκκλησίας του Χριστού είναι ελευθερία”

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Πατριαρχική Θεία Λειτουργία τελέστηκε την Κυριακή 10 Νοεμβρίου 2019 στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό των Παμμεγίστων Ταξιαρχών Βρυξελλών, προεξαρχούσης της Α.Θ.Π. του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου, με συλλειτουργούς τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βελγίου και Έξαρχο Κάτω Χωρών και Λουξεμβούργου κ. Αθηναγόρα, τους Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Μαντινείας και Κυνουρίας κ. Αλέξανδρο, Προικονήσσου κ. Ιωσήφ, Κυδωνίας και Αποκωρώνου κ. Δαμασκηνός, Ελβετίας κ. Μάξιμος, οι Πανιερώτατοι Μητροπολίτης Αχαϊας κ. Αθανάσιος και Αρχιεπίσκοπος Τελμησού Ιώβ, οι Θεοφιλέστατοι Επίσκοποι Δοσίθεος του Πατριαρχείου Γεωργίας, Λεύκης κ. Ευμένιος, Μάρκος του Πατριαρχείου Ρουμανίας και Νεαπόλεως Πορφύριος της Εκκλησίας της Κύπρου.

Εν μέσω πολτικών, διπλωματικών και στρατιωτικών αρχών από την Ελλάδα και το Βέλγιο ο Οικουμενικός Πατριάρχης κήρυξε τον θείο λόγο αναφερόμενος στο μεγάλο γεγονός της συμπληρώσεως χρυσού ιωβηλαίου της Ιεράς Μητροπόλεως

Βελγίου, στην ζωή και την δράση της τοπικής Εκκλησίας τόσο κατά το παρελθόν, όσο και για το παρόν, διατηρώντας χριστές ελπίδες για το μέλλον.

Ακολούθως ο Παναγιώτατος αναφέρθηκε στην ευαγγελική περικοπή της ημέρας αυτή του καλού Σαμαρείτου, ενώ έκλεισε την ομιλία του με λόγους παραινέσεως και συμβουλές προς τον χειροτονούμενο εις πρεσβύτερο. "**Ἡ ἰδία ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐλευθερία, εἶναι ἡ νίκη κατά τῶν δυνάμεων καί τῶν ἐξουσιῶν τοῦ κόσμου τούτου, ἐναντίον τοῦ κράτους τοῦ θανάτου, ἐναντίον τοῦ Ἔχειν καί τῆς αὐτοδικαιώσεως, κατά τῶν «ἀφρόνων πλουσίων» καί τῶν «αὐτοδικαιουμένων Φαρισαίων». Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ βεβαίωσις καί ἡ βεβαιότης ὅτι τό κακόν «δέν ἔχει τόν τελευταῖον λόγον εἰς τήν ἱστορίαν»** τόνισε μεταξύ άλλων.

Πιο αναλυτικά ανέφερε:

"Ἐν κατανύξει καί χαρᾷ, ὑμνοῦντες καί δοξολογοῦντες τόν Θεόν τῶν θαυμασίων διά τά σωτηριώδη δωρήματα Αὐτοῦ, τιμῶμεν σήμερον, συνηγμένοι ἐπί τό αὐτό ἐν εὐχαριστιακῇ συνάξει εἰς τόν περικαλλῆ Ἱερόν Μητροπολιτικόν Ναόν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Βρυξελλῶν, τήν συμπλήρωσιν πεντηκονταετίας ἀπό τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βελγίου. Κατά τήν ἱεράν ταύτην στιγμήν, μνημονεύομεν τοῦ ὀνόματος τῶν μακαριστῶν ἀδελφῶν, τοῦ πρώτου μητροπολίτου τῆς θεοτηρήτου ταύτης Ἐπαρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, Αἰμιλιανοῦ Ζαχαροπούλου καί τοῦ Ἐπισκόπου Εὐμενείας Μαξίμου Μαστίχη, οἱ ὁποῖοι πολλά προσέφερον εἰς τήν ἀνάπτυξιν τῆς Μητροπόλεως ταύτης. Εὐχόμεθα, ἐν ἑνί στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ, εἰς τόν Ἱερώτατον ἀδελφόν Μητροπολίτην πρῴην Βελγίου κύριον Παντελεήμονα Κοντογιάννην, τόν ἄμεσον Προκάτοχον ὑμῶν, Σεβασμιώτατε ἀδελφέ, ὑγιείαν κατ᾽ ἄμφω καί μακροημέρευσιν, εὐχαριστοῦντες διά τήν πολύκαρπον καί πολυετῆ ἐνταῦθα ποιμαντορίαν του…Ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖον βλέπομεν τόν ἄνθρωπον καί τόν σκοπόν τῆς ζωῆς του, ὁρίζει καί τό πῶς συμπεριφερόμεθα πρός αὐτόν. Ἐάν θεωρῶμεν τόν ἄνθρωπον ὡς homme machine, εὐκόλως δύναται τό ἀνθρώπινον πρόσωπον νά μετατραπῇ εἰς ἀντικείμενον. Ἐάν βλέπωμεν τόν ἄνθρωπον ὡς πρόσωπον, κτισθέν κατ᾽ εἰκόνα καί καθ᾽ ὁμοίωσιν Θεοῦ, τότε ἡ στάσις μας εἶναι τελείως διαφορετική. Μία τοιαύτη θεώρησις ἀπορρίπτει τάς ἀντικειμενοποιήσεις τοῦ ἀνθρώπου ἐν ὀνόματι τῆς ἐπιστημονικῆς προόδου, τήν σύγχρονον ἀποθέωσιν τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων καί τήν μετατροπήν τοῦ ἀνθρώπου εἰς ὄργανον τῆς οἰκονομίας (homo economicus). Ἡ Ὀρθόδοξος παράδοσις ὁρίζει τόν ἄνθρωπον ὡς «ζῶον θεούμενον», γεγονός τό ὁποῖον χαρίζει εἰς αὐτόν ὑψίστην ἀξίαν. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί ὡς Ἐκκλησία δέν εἴμεθα ἄθροισμα ἀτόμων, ἀλλά κοινωνία προσώπων, μέτοχοι τῆς «κοινῆς ἐλευθερίας». **Ἡ ἰδία ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐλευθερία, εἶναι ἡ νίκη κατά τῶν δυνάμεων καί τῶν ἐξουσιῶν τοῦ κόσμου τούτου, ἐναντίον τοῦ κράτους τοῦ θανάτου, ἐναντίον τοῦ Ἔχειν καί τῆς αὐτοδικαιώσεως, κατά τῶν «ἀφρόνων**

πλουσίων» καί τῶν «αὐτοδικαιουμένων Φαρισαίων». Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ βεβαίωσις καί ἡ βεβαιότης ὅτι τό κακόν «δέν ἔχει τόν τελευταῖον λόγον εἰς τήν ἱστορίαν». Ἡ ἀπάντησις τῆς Ἐκκλησίας εἰς τήν ἑκάστοτε κρίσιν τῆς κοινωνίας εἶναι ἡ ἀνάπτυξις καί ἡ ἀνάδειξις τοῦ εὐχαριστιακοῦ καί ἐσχατολογικοῦ χαρακτῆρος της. Ὡς ἔχει προσφυέστατα λεχθῆ, «μόνον ὅταν ἔχουμε δεῖ στή λειτουργία τῆς Ἐκκλησία ″τό φῶς τό ἀληθινόν″ καί ἔχουμε λάβει ″πνεῦμα ἐπουράνιον″, μποροῦμε ″ἐν εἰρήνῃ προελθόντες″ νά ἀνακαλύψουμε τόν κόσμο ὡς πεδίο τῆς δράσης καί τῆς ἀγάπης». Ὄντως, τό μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος ἐξαρτᾶται ἀπό τό ἐάν θά κατανοηθῇ ἡ ἀλήθεια τῆς ἀρρήκτου συναφείας τῆς ἀγάπης πρός τόν Θεόν καί τῆς ἀγάπης πρός τόν πλησίον. Ὡς διακηρύσσεται εἰς τό Κείμενον τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου (Κρήτη, 2016) «Ἡ ἀποστολή τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τόν σύγχρονον κόσμον», ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ πορείᾳ πρός τήν Βασιλείαν καί ἐμπνεομένη ἀπό τήν πρόγευσιν αὐτῆς, ὄχι μόνον δέν ἀδιαφορεῖ διά τά προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά συμπαρίσταται, «αἴρουσα ὅπως ὁ Κύριός της, τήν ὀδύνην καί τάς πληγάς, τάς ὁποίας προκαλεῖ τό κακόν εἰς τόν κόσμον, καί ἐπιχέουσα, ὡς ὁ καλός Σαμαρείτης, ἔλαιον καί οἶνον εἰς τά τραύματα αὐτοῦ (Λουκ. ι’, 34) διά τοῦ λόγου τῆς ὑπομονῆς καί παρακλήσεως (Ρωμ. ιε’, 4, Ἑβρ. ιγ’, 22) καί διά τῆς ἐμπράκτου ἀγάπης».» ανάφερε συγκεκριμένα ο Πατριάρχης.

Τους ύμνους απέδωσαν εμμελέστατα σύμφωνα με την Πατριαρχική μουσική παράδοση χοροί ιεροψαλτών υπό την ηγεσία του Πρωτοψάλτου του Μητροπολιτικού Ναού Βρυξελλών Δρ. Δημητρίου Ζαγκανά και του καλλίφωνου Πρωτοψάλτου κ. Ευαγγέλου Σφακιανάκη.